

Harangszó

A KIRÁLYHÁGÓMELLÉKI REFORMÁTUS EGYHÁZKERÜLET GYÜLEKEZETI LAPJA • 2010. DECEMBER XXI. ÉVFOLYAM 23. SZÁM

NŐSZÖVETSÉGI TALÁLKOZÓ A DUNAMELLÉKEN

„Hogy egyek legyenek, mint mi!”

Budapesti városnézésen a királyhágómelléki nőszövetségi küldöttség

A jó Isten hozzánk való kegyelmének bizonyosságaként a Királyhágómelléki Egyházkerület Nőszövetségének elnöksége és vezetősége rendhagyó őszi találkozón vett részt október 20-21-én. A Dunamelléki Egyházkerület Nőszövetségének vezetőségének vendégei lehettünk Kecskeméten és Budapesten.

A találkozói jó alkalom volt lelki épülésünkre, a testvérkapcsolat, az összetartozás megerősítésére, a barátkozásra. „Szent Atyám, tartsd meg őket a te nevedben, akiket nekem adtál, hogy egyek legyenek, mint mi!” (Jn 17,11b) – ez volt a találkozó igei vezérfonala. Kecskeméten a református egyházközség több intézményét is meglátogattuk: ókollégium (1830), újkollégium (1912). Meglátogattuk a Sion nyugdíjasházat és gondozási központot is, amely célkitűzései között szerepel „szolgálva szolgálatni”. A nyugdíjasház nem zárt rendszer, kapcsolatban van a gyülekezet idős tagjaival, megvalósítva a krisztusi szeretetre

épülő diakóniát: „Egymás terhét hordozátok...” (Gal 6,2).

Városnézésünk alkalmával a Ráday Múzeumban meghatottan néztük Erdély, Kalotaszeg nagy szülőltje, későbbi dunamelléki püspök, Ravasz László emlékszobáját.

Az egyházművészeti gyűjteményben különös élmény volt számomra az 1824-ben készült hímezett falvédő: Az utolsó vacsora. A művész nem Leonardo da Vinci festménye alapján varrta ki Jézust 12 tanítványával. Ezen a Megváltó arca nyugodt és szomorú, az asztalnál 11 tanítvány ül körülötte, Júdás, a tizenkettedik az asztal alá bújt.

A nőszövetségi találkozó nyitóáhitatát Boga Kis Mária, egyházkerületünk nőszövetségi elnöke tartotta. „Mindeddig megsegített minket az Úr” (1Sám 7,12) volt az alapige. Majd a két kerület nőszövetségi vezetői ismertették tevékenységüket az Úr szolgálatában. Imádkozunk azért, hogy az Úr építse

KOVÁCS BORBÁTH KATALIN egyházkerületi nőszövetségi jegyző

FOLYTATÁSA A 6. OLDALON

HETEDIK KÜRTSZÓ

A gyógyulás útján

„Mikor elhagytak, / Mikor a lelkem roskadozva vittem, / Csöndesen és váratlanul / Átölelt az Isten.” Ady Endre: Az Úr érkezése.

A JN 5,6-7 VERSEI szolgálatják az alapját annak az elmélkedésnek, amelyet gondolatébresztőül kívánok a Kedves Olvasó elé tárni. Örök adventben élünk, s talán ilyenkor a naptári advent közeledtével még fokozottabban figyelünk kell a minket személyesen és gyülekezeteinkben is kereső mennyei Gyógyítóra.

EGÉSZSÉG LEGYEN, s a többi kialakul... – halljuk sokszor. „Az életéért mindenét oda adja az ember, amilye csak van” – olvassuk a Jób könyvében (Jób 2,5). S mennyire igaz ez az állítás. Naponként látunk gyógyulásukért küzdő, bármilyen áron gyógyulni akaró embereket.

ISMERŐS ELŐTTÜNK a történet, amikor Jézus megáll a harmincnégy éve beteg ember mellett, s megkérdezi tőle: „Akarsz-e meggyógyulni?” Milyen kérdés ez egy beteg ember irányába?! Mi más akarhat egy beteg, mint meggyógyulni... De Jézus valóban fontosnak tartja tőle ezt megkérdezni. S ha Ő fontosnak tartja, akkor annak minden bizonnyal oka van. Már a beteg válaszából kiderül, hogy ő nem érti Jézus kérdését. „Nincs emberem” – panaszkolja, pedig Jézus nem ezt kérdezte tőle.

ÚGY VÉLEM, hogy ennek a jézusi kérdésnek rendkívül nagy jelentősége van a személyi és közösségi életünkre nézve is. Sokan érezzük azt, hogy baj van. Érezzük, hogy gyülekezeteinkben nincs meg az az őszinte egymásra figyelés, amely meglátja a másik ember nyomorúságát, s úgy fordul felé, hogy ő érezze, hogy valóban hisszük azt, amit az „Áldott Orvos”-ról énekelünk. Panaszkodunk, hiszen rengeteg okunk van rá. Nincs egészség, nincs igazi békesség, nehéz a megélhetés, s tágíthatjuk a kört: fogynak híveink, kerületi szinten évente egy közepes gyülekezet lélekszámával apadunk. S ott vannak a szörványban élő testvéreink mindennapos küzdelmei a fennmaradásért. Lesz-e még egy év múlva gyülekezet – nincs emberem... mi legtöbbször csak ezt tudjuk egymásnak nyújtani, s a mellettünk élőben megerősíteni a magunkra hagyatottság érzését. Bezzeg ha volna: egészségem, békességem, rendes megélhetésem, gyülekezetemnek reális alapokon nyugvó jövője... mennyivel másképp élhetném a jelent.

MÓDI JÓZSEF

FOLYTATÁSA A 6. OLDALON

Adventi útkészítés /2. Cseri Kálmán: Merjünk építeni Isten ígéreteire!/5.

„Teremjetelek hát megtéréshez illő gyümölcsöket, és ne gondoljátok, hogy így szólhattok magatokban: Ábrahám a mi atyánk! Mert mondom néktek, hogy Isten eme kövekből is támaszthat fiakat Ábrahámnak. A fejsze immár a fák gyökerére vetettett. Azért minden fa, amely jó gyümölcsöt nem terem, kivágatják és tűzre vetetik.” (Mt 3,8-10)

Télen a gyerekek vidáman hancúroznak a csillogó hóban. Bent a fűtött szobában ropog a tűz, szól a rádió, a gyárakban hal-kan zümmögnek a gépek... Minden olyan békés, megnyugtató. Nincs tejért, kenyérért sorban állás, nincs éhezés, nincs fűtetlen lakás. Mit tennél, ha ebben a megelégedett világban megjelenne egy férfi, durva öltözetben és elkiáltaná magát: Térjetelek meg, Isten országa elközelgett! Megzavarna? Haragudnál-e rá, mert kifogást emel ellened? Kérdeznéd: Mit akar tőlünk ez az ember, tőlünk, ahol minden rendben van körülöttünk?

Kiknek szólnak ezek a szavak? Nekünk, akik itt vagyunk, hívő keresztyének vagyunk? Csak a Jézus korában élő farizeusoknak? Ők körülnéztek és magukban mondogatták, hogy nem nekik szól, hiszen ők Ábrahám leszármazottai, a választott nép gyermekei! Keresztelő János rögtön így felelt nekik: Ne hivatkozzatok Ábrahámmal! Isten előtt ember van, az ember pedig bűnös, a sadduceus is, a farizeus is, a nép fia is, a farizeusok pártján belüliek is, a párton kívüliek is.

Te is bűnös vagy, még akkor is, ha nem gyilkoltál, nem loptál, nem mondhatod: nekem bűnöm nincsen! Az igei válasz megelégedettségben ez: „Se meleg nem vagy, sem hideg, mivel langyos vagy, ezért kiköplek a számból.” Ez a mi bűnünk: a lagyma-

A LÉLEK CSENDJE

Tisztán látni a helyes irányt

tagság, a felületesség. „Szeresd Uradat teljes szivedből!” – hangzik a parancs, ám nem akarunk mi teljes szívből szeretni! „Legyetek tökéletesek, mint mennyei Atyátok tökéletes!” – de nem akarunk mi tökéletesek lenni! Rövid napi imádságok, vasárnapi istentiszteleteken való részvétel, az se mindig, és kész. Az életünk pedig? Üresen örölő malom. Régebb ott voltak a patakalmok. Ha nem volt víz, nem tudott örölni. A népdal is azt mondta: Nem jár a malom, áll a vitorlája. De sok keresztyén életéről is el lehet ezt mondani.

Térjetelek meg! – szól most is hozzánk Keresztelő János. Mi a megtérés? A szív átmelegszik, a lélek mozgásba jön, az akarat dolgozni kezd, mert tisztán látja a célt, a helyes irányt. Megtérni annyi, mint komolyan venni az örök életet. Mária leült az Úr lábai elé, Máté otthagya pénzváltó asztalát, Zákus jóvátette, ami anyagi kárt okozott. Mindenikben megmozdult valami: eddig magának élt, megtérése után Istennek, addig csak családjáért dolgozott, megtérve munkáját Istennek ajánlja. Megtért ember számára mindennap nem a halálhoz viszi közelebb, hanem Istenhez.

Mit jelent az adventi készülődés? Azt, hogy Isten nem távoli és nem mozdulatlan Isten, hanem készülődik, jön és lakozást vesz nálunk. Közeledik minden próféta üzenetében, jön Jézus Krisztusban, és lakozni készül bennünk a Szentlélek által. Hasonló ez a naprendszerhez. A Nap fön van ugyan az égen, de hatóereje kiterjed az

egész naprendszerre, fénye és melege mindenütt érezhető. Ahány ablak, mind ugyanannak a napnak fényében csillog, és ahány lélek kitarul Isten fénye elé, annyi helyen növekszik az Isten országa. Isten országa mindenütt ott van, ahol hittel befogadják, ahol reményben szolgálják, és ahol szeretetben élnek Isten akaratát. Ha magadba nézel, mivel találkozol? Mindennapjaid zsúfoltságában Isten szinte alig jut szóhoz? Ez a látható világ eltakarja arcát, a zaj túlhangolja hangját?

Itt van advent, hogy Isten uralkodjék a szíveden. Légy lélekben szegény, akit nem kínoz a szerzés vágya. Légy szelíd, mint a virágok és tiszta szívű, mint a gyermekek. Éhez az igazságot és szomjazz Isten kegyelmét. Bármerre jársz, békesség áradjon életedből. A mai szekularizált világban láthatatlanul és csendesen így rajtad keresztül is jelen van Isten országa, Jézushoz térésed újra egy élő jel Isten valóságos és boldogító uralkodásának.

Édesatyám, történelem Ura, add, hogy eljöveteledkor is úgy találkozz velem, mint aki élek, mint akiben Te uralkodsz, Te vagy az, akiért élek, nem az, aki ellen élek. Hozzad térésem ne legyen farizeusi, sadduceusi, legyek igaz tanítványod, ne legyek ki-köpnivaló, ne legyek megelégedett, de legyek érted élő, Veled megelégtető lélek, gazdag igazi fényben, krisztusi visszfényben, szegény a magam csillogtatásában, emberi múltó tündöklésben. Ámen.

BALÁZSNÉ KISS CSILLA

Adventi útkészítés

Advent a megérkezésnek, ám a hagyományos értelmezés szerint, a várakozásnak és a felkészülésnek ideje is. Eljött „az idők teljességében” Krisztus, a megígért Megváltó, hogy megkeresse az útvesztőibe rekedt embert, hogy hazavigye elveszített otthonába, Istenhez, az atyai házba. Ezt a sorsdöntő eseményt jövendölték a próféták, ennek beteljesedését hirdette Keresztelő János: Íme, az Istennek Báránya, aki elveszi a világ bűneit! (Jn 1,29).

Mindnyáján hálás szívvel emlékezünk erre az eseményre otthonunkban és a gyülekezet közösségében, a karácsony előtti hetekben. Eljött hozzánk is Istennek Követe, mindnyájunknak hozta az örök élet ajándékait. Az első adventi beteljesedés nyitott: ígérete szerint, ismét eljövendő az utolsó napon. Erre az időre mindnyájunknak várunk kell, és a sáfár bölcsességével és éberségével fel kell készülnünk.

Az adventi várakozás egészen más természetű, mint amilyen várakozásokkal tele-

„Várja lelke az Urat, jobban, mint az örök a reggelt, az örök a reggelt.” (Zsolt 130,6)

van az életünk. Ki-ki a maga helyzetében várakozik. Lehet, hogy a körülményeink megváltozására várunk, gyötrő kérdéseinek megoldására, szűkös anyagi javainak gyarapodására, családi békére, gazdasági, társa-

dalmi átalakulásra, félelem nélküli életre, szeretetre, megértésre, a közömbösség elriasztó terhének megszűnésére, a szívek közé telepedett „jeges úr” felolvadására, a válszfallak leomlására, a dermesztő magány megszűnésére, hogy ne legyen az ember magára utaltan mindig egyedül. Meddő óráink emésztő képzelgésai sokszor elveszik a tiszta látást, és olyan dolgokra várunk, amik lehetetlenek, sohasem valósulnak meg, vagy teljesedésük nem válna hasznunkra. Arról is el szoktunk felejtenni, hogy Istennek gondolatai nem egyeznek a mi gondolatainkkal, és a kedvünk ellenére való dolgok is javunkat szolgálhatják.

Adventkor azonban többre várunk! Istennek megígért Követére várunk, Krisztusra, aki éppen azért jött, hogy emberi nyomorúságainkat megszüntesse és az élet igazi ajándékainak részesévé tegyen! Éppen ezért az adventi várakozás nem képzelgés, törött reményeink nosztalgikus emlegetése a megvalósulás sóvárgásával, a boldog, szép

ESZENYEINÉ SZÉLES MÁRIA

FOLYTATÁS A 7. OLDALON

EGYHÁZMEGYEI NŐSZÖVETSÉGI KONFERENCIA

Isten örömünk forrása

Örömmel nőnek lenni - ez volt a témája a Zilahi Egyházmegye nőszövetségi konferenciájának. November 6-án, szombaton reggel Völcsökre érkeztek az egyházmegye gyülekezeteiből a nőszövetségi tagok és kísérőik. Örömteljes készülődés és várakozás előzte meg ezt a napot: a völcsöki asszonyok például összefogással igyekeztek mindent előkészíteni. A kegyelmes Isten mosolya is ránk ragyogott, kellemes időjárás volt egész nap. A művelődési házban terített asztal várta vendégeinket, kaláccsal, kávéval, meleg teával kínálgattak a völcsöki asszonyok és segítők, ifisek és kisebbek.

Rövid beszélgetés után átvonultunk a templomba. Az ünnepi istentiszteletet **Fazakas Eszter**, Mezőtelkiből érkezett lelkipásztornő tartotta az 5Móz 26,11 alapján. Igehirdetésében rámutatott az öröm fontosságára, a keresztyén ember nem savanyú, hanem örvendező életet tud élni, örömeinek forrása Istenben van. Az Úr áldásaival vesz minket körül, lényeges ezt felismerni és örömmel hálát adni.

Völcsökön találkoztak a Zilahi Egyházmegye nőszövetségi tagjai

Az igehirdetés után **Lovász István** völcsöki lelkipásztornő köszöntötte az egybegyűlteket, majd sor került a völcsöki református nőszövetségi zászló megáldására. Először **Imre Ibolya** helyi nőszövetségi elnök osztott meg pár gondolatot, majd **Szilágyiné Kupás Éva** lelkipásztornő, egyházmegyénk nőszövetségi elnöke köszöntője hangzott el,

a Róm 1,7-12 alapján. A zászló megáldása után két szavaltat is elhangzott.

Rövid énektanulás után újra a művelődési otthonba vonultunk át, ahol **Wagner Erik** Nagyvárad-hegylajai lelkipásztornő, püspöki titkár tartott előadást, *Félelmek, szorongások, depresszió, pánikbetegség, s mindaz, ami megakadályoz abban, hogy örömet találjunk mindabban, amit nekünk ad az Isten* címmel. Rövid megbeszélés és több hozzászólás után **Lovász István** lelkipásztornő rövid áhítata következett. Alapigéne a nőszövetségi zászlón olvasható ígét vette fel: „Magasztaljátok az Urat, mert jó, mert örökkévaló az Ő kegyelme!” (Zsolt 118,1)

Finom ebéddel, süteménnyel és szeretetteljes elköszönéssel zártuk ezt az áldott napot. **Fazakas Eszter** lelkipásztornő és férje, **Fazakas Ferenc** mezőtelki lelkipásztornő különböző ajándéktárgyakat kínáltak megvételre, emlékül ezekből is vihettek haza kedves vendégeink. Istené legyen a hála és a dicsőség, hogy a több mint 120 főt számláló, lelkes sereg örömmel teltekezhetett fel. Köszönet illesse mindazokat, akik adományaikkal, szolgálataikkal, fáradozásaikkal emlékeztetést tettek ezt a pár órát.

LOVÁSZ ISTVÁN lp

A szeretet megélése

Szeptember 18-án egyházmegyénk 14 gyülekezetéből, közel 250 résztvevővel tartották meg az idei Nőszövetségi Konferenciát Solyomkőváron.

A megnyitó áhítatot **Pakulár Julianna**, tasnádi lelkipásztornő tartotta a Mt 7,12 alapján. Elmondta, hogy Isten ígétét akkor lehet hitelesen hirdetni, ha a hirdetője megélte már az Ige szavát. A keresztyén ember ismertetője: a szeretet; amely nem csupán érzés, érzelem, hanem jócselekedet is. A világ bajban van, válságban, de ez elsősorban a szeretetlenség miatt van, az emberi kapcsolatok elhidegülése miatt.

A nők, asszonyok, anyák szolgálatára nagy szükség van. A szeretet megélése, érzelmekben és jócselekedetekben való kimutatása a asszonyok áldott szolgálati lehetősége.

Az igehirdetés után **Paniti Eszter** egyházmegyei nőszövetségi elnöknő köszöntötte az egybegyűlteket, a vendégeket, majd a Nagyvárad-Réti Református Énekkar szolgálata gazdagította a programot.

Lukács József leköszönő esperes üdvözölte a megjelenteket. Elmondta, hogy ez a találkozó a testvérek találkozója határon innen és túlról egyaránt. A Solyomkővári Ifjúsági Központ a lelki szolgálatok otthona, a csend helye, ahová egyre többen vágyanak. Református zarándokhely, lelki műhely is egyben, ahol az ide érkező testvérek lelki közösséggé kovácsolódnak, megpihennek, épülnek és megmaradásukat építik.

Mike Gyöngyvér egyházkerületi nőszövetségi alelnökönő köszöntő szavaiban Márai

Sándor gondolatait olvasta fel: „Az élet legnagyobb titka és ajándéka, ha két egyféle ember találkozik. Oly ritka ez, mintha a természet erővel és fortélyal akadályozná meg ezt az összhangot. Talán mert a világ teremtéséhez az élet megújulásához szüksége van a feszültségre, mely az örökké egymást kereső, ellentétes szándékú és ütemű emberek között keletkezik.” Ma, itt sok-sok egyféle, egy lelkiéletű ember találkozott. Közös a sorsunk, közös a célunk és a hivatásunk.

Hegedűs Zsuzsanna budapesti lelkipásztornő az „Elindultam szép hazámból...” című népdallal kezdte előadását, melynek címe: „Szép, magyar sors”. Egy kérdéssel indított: Kicsoda az ember? Ezen mindig, minden ember elgondolkodik. Pilátus megadja a helyes választ, amikor Jézusra mutatva így szól: Íme, az ember! Jézus embersége példaértékű számunkra. Sokszor az a baj, hogy az ember isten akar lenni, és néha elhiszi, hogy az is. Egyedüli példányok vagyunk, nincs két egyforma ember. De Jézus, Isten Fia is egyedüli példány volt. Tanulni lehet és kell tőle emberséget, hitet, engedelmességet. Szeretni és hinni csak szabadon lehet, erre nem kényszeríthet senki.

Az előadásban hallottunk még **Lorántffy Zsuzsanna** fejedelemszony példás életéről, és végül egy csodálatos verset: **Juhász Gyula**: Trianon.

A konferencia végén - szeretetvendégség keretében - gazdagon terített asztal mellett ültek le az asszonyok, ahol jókedvű beszélgetésekkel zárult a találkozó.

SZÓNYI LEVENTE esperes

A szeretet nem csupán érzés, jócselekedet is

BAJA MIHÁLY

Adventben

*Körültünk néma, vak sötétség,
Gyűlölség átka a szívekben,
Fogytán a kenyerünk a kasban,
Szűkölködünk a lelkiekben.*

*Oh balzsamosztó jobb kezével
Ennyi fájó sebet ki köt be?
Ki gyűjt nekünk fényt e homályban
Vagy benne járunk mindörökre?*

*Te vagy Uram, a mi Királyunk!
Kelj fel a mi segítségünkre,
Kezünket összetéve kérünk:
Adj vidulást beteg szívünkbe.*

*Küldj Valakit a te nevedben,
Rá milliók ím, várva várnak,
Kit prófétáltál az atyákbán:
Küldj Szabadítót a világnak.*

SZILÁGYSOMLYÓI BEIKTATÁSI ÜNNEPSÉG

„Legyen derekatok felövezve”

Nevezetes alkalom volt október 15. a Szilágy-somlyói Egyházmegye életében. Nem történelmi visszaemlékezésre, hanem a jelen eseményének hálaadására került sor a sziláglompéti templomban.

Mint kedves olvasóink tudják, ez év második felében az egyházmegyékben új tisztségviselőket választottak. Így történt ez megyénkben is, ahol az új esperes mellett számos lelkipásztor került új tisztségbe. A fent említett napon ünnepélyes eskütelére került sor szolgálatuk megpecsételéseként.

A lompéti gyülekezet kettős lázban égett, hiszen nemcsak vendéget vártak és fogadtak, hanem egyedi pillanatoknak is tanúi lehettek. Az ünnepi istentisztelet igehirdetője ft. **Csúry István** püspök az 1Krn 17. részéből olvasott igei üzenetében a Dávid és Isten közötti párbeszéd tanulságos mozzanataira hívta fel a figyelmet. Dávid összegzi életét, életének nehéz és boldog pillanatait, amit Isten nem a bűnök oldaláról közelít meg, hanem a kegyelem és az abból következő jövőbeni ígéretek színterével gazdagítja. A felhangzó kérdés - „Micsoda az ember?” - válasza nemcsak az elmúlt évek összegzésére utal, hanem új lendületet ad az útra indulónak.

A püspök szavai után nt. **Lukács József**, egyházmegyéink volt esperese vette át a szót, és a Lk 12,35-38 alapján köszöntötte a jelenlevő sokaságot. „Legyen derekatok fel-

övezve” – hangzott az igei biztatás, amely nemcsak a nemes feladat vállalásáról, hanem annak olykor nehezzé váló terhéről is beszélt. A leköszönő esperes beiktató beszédében kitért az elmúlt 19 esztendő kihívásaira és eredményeire is, hangsúlyozva, hogy az emberi törekvéseken túl, az el nem oltható krisztusi láng világossága vezette az egyházmegyét és annak gyülekezeteit. Végezetül eskütelére kérte fel az egyházmegye új esperesét, aki Isten nevére és az anyaszentegyház krisztusi törvényeire, illetve annak megtartására tett fogadalmat.

Ezt követően nt. **Szőnyi Levente** beiktató esperes köszöntötte a jelenlevőket. Megköszönte Lukács József, volt esperes és Márkus László, volt főgondnok áldozatos

A leköszönő esperes beiktató beszédében az el nem oltható krisztusi láng világosságát hangsúlyozta

munkáját, amit egy emléklappal is meghálált az egyházmegye nevében.

Székfoglaló beszédében Szőnyi Levente a hálaadásról, a csapatszellemről és a kitűzött célokról fogalmazta meg gondolatait. Személyes és baráti hangon kérte szolgatársait, hogy segítsék munkájában, hiszen az együttes munka eredménye fogja meghatározni az elkövetkezendő hat esztendő, majd eskütelére kérte fel az egyházmegye újonnan választott presbiteri és lelkesítő tisztségviselőit.

Együttlétünk következő színterét volt **Székely Csaba**, az egyházmegye új főgondnoka, lompéti illetőségű presbiter köszöntőbeszéde. Gondolataival követésre méltó irányelveket fogalmazott meg, mindezt természetesen nem emberi, hanem krisztusi alapokra helyezve.

A szavak és az elhangzott beszédek után a lompéti vegyeskórus énekszámait hallgathattuk meg, lélekkel áthatott előadásukkal mindenki tetszését elnyerték.

Az ünnepi istentiszteletet követően a kultúrotthonban folytatódott az együttlét, ahol a finom étkekkel és a lompéti szívéllyes vendéglátók társaságában tölthettük el a záró pillanatotokat.

Hiszem, hogy az ünnepi pillanatok múltával, a hétköznapi sűrű feladataiban is jó lesz majd együtt munkálkodni, nem önmagunkért csupán, hanem az Úristenért is, aki megbízott bennünket ezzel a feladattal.

KÁNYA ZSOLT-ATTILA lelkész

Hősökre emlékeztek Jankafalván

Október 31-én kettős ünnepet ült a jankafalvi református gyülekezet. Egyrészt a Reformáció emlékünnepét, másrészt az I. és II. világháborúban elesettek emlékművének felavatását tartották a kicsiny településen.

Az ünnepi istentiszteleten **Rákosi Jenő** esperes hirdette az igét 2Kír 22,8 alapján. Elmondta, hogy szomorú tudósítás ez a Bibliából, hogy Isten Igéjét el kellett rejteni a bálványimádók elől, de a lényeges üzenet az, hogy megtalálták és ezután használták, olvasták. A reformáció korában is meg kellett keresni a tiszta forrást, a tiszta Igét és továbbadni. A mai világban is fontos kérdés, hogy mi keressük-e az Igét, őseink és hőseink nyomdokain járva, s továbbadjuk-e az Igét, nemcsak szóban, hanem cselekedetben, a szeretetszolgálat által.

A házigazda lelkipásztor, **Jakó Sándor Zsigmond** köszöntötte a megjelent vendégeket és gyülekezeti tagokat. Az ünnep úrvacsoraosztással folytatódott. Az ágendázó helyi lelkész is kiemelte, hogy e mai nap az emlékezés napja, melyet a megterített asztal is hirdeti, hiszen az emlékeztett Jézus Krisztus értünk történt szenvedéseire. Krisztus szenvedései pedig hőseink szenvedéseit is eszünkbe juttatja.

Az istentisztelet záróakkordja az ünnepi műsor volt, melyet a bihardíószegi vegyeskar és a jankai ifjúság adott elő. Előbbiek két énekszámmal emelték az ünnepi hangulatot, utóbbiak pedig *Hőseink emléke* című verses műsorral elevenítették fel hitünk hőseit, és a világháborúkban elesett nemzeti hőseink szenvedéseit.

A *Himnusz* eléneklése után a templom előtt felállított emlékműhöz vonult a népes gyülekezet. Jakó Sándor lelkész elmondta az emlékmű állításának rövid történetét, s köszönetet mondott **Gellért Gyula** lelkipásztornak, aki összegyűjtötte a jankai hősök neveit és márványba vésette, id. Ruszt Kálmánnak és fiának, akik az emlékművet elkészítették, és a Communitas Alapítványnak, akik az ünnepséget támogatták. A tiszteletes megemlítette, hogy az emlékmű még befejezetlen, mert anyagi hiány miatt a tervezett turulmadár még nem került az oszlop csúcsára, de reménységét fejezte ki, hogy e hiányosságot is sikerül pótolni hamarosan, hogy teljes pompájában tündököljön az emlékmű.

Gellért Gyula lelkipásztor az emlékműnél mondott beszédében bátorította a jankafalviakat, hogy hőseikhez méltóan éljenek,

hogy e mostani kor ifjai között is legyenek olyan kiemelkedő alakok, akiknek neveit, ne világháborús emlékműre, de márványba vessék az utódok tiszteletük jeleként.

Az emlékmű leleplezését Tóth Roland, jankai ifjú végezte, majd ezt követően az esperes és a jelen lévő lelkészek megáldották azt. A jelenlevők a huszárszázad díszőrsége és tisztelgése mellett helyezték el koszorúkat a hősök emlékére. Az ünnepség a *Szózat* felcsendülésével zárult.

A kellemes napsütésben az ünnepelőket az Árva Bethlen Kata Jankai Nőszövetség és a jankai ifjak által készített szeretetvendégség várta a gyülekezeti ház újonnan épült teraszán.

A hősök nyomdokain. A világháborús emlékmű avatása

„Merjünk építeni Isten ígéreteire”

Beszélgés Cseri Kálmánnal, a Budapest-pasaréti gyülekezet nyugalmazott lelképásztorával.

– *Hogyan néz vissza a szolgálati éveire?*

– Bevallom, hogy olyan nagyon nem néztem még vissza, előre nézek mindig. Mindig a következő feladat érdekelt és azt néztem, hogy hol akar Isten használni, mi Isten szándéka velem. De azért nem fölösleges visszatekinteni, és amire Isten megtanított évtizedek alatt, érdemes elraktározni és továbbadni másoknak is. A szolgálat alatt elsősorban Isten Igéjének az erejét tapasztaltam, a személyes életemben is és mások életében is. Amint valaki úgy olvasta és hallgatta Isten Igéjét, mint hozzá szóló szavát, különös átalakulás kezdődött el az ő életében. Azt ma is tapasztalhatjuk, amit Pál apostol a Thesszalonikaiknak ír, hogy: mivel ti befogadtátok az Istennek általunk hirdetett beszédét, az munkálkodik is bennetek, akik hisztek. Ezért vagyok hálás, hogy Isten éppen erre a szolgálatra indított el. Bármelyik más hivatásban boldog lehet valaki és végezhet lelki munkát is, de azért, hogy teljes munkaidőben megengedte Isten, hogy ezt végezzem, azért nagyon hálás vagyok. Láthattam ezt már kisgyerekek életében, konfirmandusoknál, ifjúságnál, a derékhadnál, az idősök lelkipáncázása során, hogy Isten Igéjének különös ereje és hatása van.

– *Milyen volt Jó Sándor után szolgálni, aki szintén kitérő igehirdető volt?*

– Ó az volt! És én ismerhettem őt. Évekig hallgathattam teológus koromban az igehirdetéseit, többször beszélgettünk is. Eszembe se jutott, hogy valamikor én leszek az ő utóda. Én olyan nagyra értékeltem őt, hogy teljesen meg voltam rémülve, amikor azt hallottam, hogy a presbitérium komolyan gondolja a meghívásomat. Az állami és egyházi vezetőség nem akarta. A presbitérium egy évig imádkozott azért, hogy valaki olyan kerüljön Jó Sándor halála után oda, aki tovább viszi a missziót. Végül is látva azt, hogy nem emberi akarat vizd oda, nem én törekszem, elfogadtam ezt Istentől kapott feladatként. Nem véletlenül szolt az első igehirdetésem az 1Kor 2 alapján arról, hogy félelem és nagy rettegés közt jöttem köztetek. Ugyanakkor abban is bizonyos voltam, hogy a mi alkalmas voltunk Istentől van és ezt tapasztaltam egész életemben. Olyasmire is képessé tett, amire emberi adottságaimnál fogva teljesen alkalmatlan voltam.

– *Mivel másabb a modernizmus, liberalizmus korában szolgálni, mint a rendszerváltás előtt?*

– Nagy kísértés volt az első években az, hogy sok mindent szabad. Sokan minden nyitott ajtón beléptek és szétszóródtak. Ennek a gyülekezetek is kárát látták. Mi igyekeztünk sokan e tekintetben is Istenre figyelni; és csak amiről bizonyosak voltunk, hogy Ő bízta ránk, valamint Tőle kapott új feladat és új lehetőség; azokkal élni. Nagy dolgot volt az, hogy a misszió előtt is sok

Cseri Kálmán a Protestáns Teológiai Intézet dísztermében

kapu kinyílt s elindulhattak az evangelizáció, ifjúsági konferenciák, jöhettünk szabadabban határokon túra is szolgálni, találkozhatunk egymással, szabadon erősíthettük egymást, lehetett lelki konferenciákat tartani és ezeknek sok szép gyümölcse volt. Valamint az is, hogy tarthattunk igealkalmakat kórházakban, börtönökben és az iskolákba is jobban bejutott az evangélium. Azután néhány dolog szétválasztódott: az amit tényleg csinálnunk kell, és az, amit meg kell hagyni másoknak, mert ahhoz jobban értenek.

– *Azt szoktuk mondani magyar népünkkel kapcsolatosan, hogy az összetartás és összefogás hiányzik a legjobban belőlünk...*

– Nem kérdés, hogy a magyarságnak össze kell fogni, össze kell tartani. A kérdés csak az, hogy milyen cél érdekében és milyen eszközökkel. Nagyon szomorú a megosztottság, amit az egész világon élő magyarok csoportjai között is tapasztaltam. Sok helyen ahelyett, hogy összefognánk, egymást segítenénk villongás van és sajnos ellenségeskedés. Akit egy kicsit is az evangélium irányít, attól távol állnak az ilyen dolgok. Jó lenne azt a hangot erősíteni, mely a mi jövőnkét mindenütt, itt Erdélyben, az anyaországban és a szétszórtságban is az nagyban meghatározza, hogy megtaláljuk-e egymás kezét és együtt, egy irányba, egymást bátorítva tudunk-e haladni.

– *Mit üzen a válságban élő népünknek, mi a megoldás erre?*

– Egyrészt nekünk, keresztyén embereknek, lelképásztoroknak, az egyháznak nyilván feladatunk az, hogy ebben a nehéz helyzetben tudjunk adni érdemi vigasztalást, bátorítást, biztatást, jövőképet az embereknek, mégpedig a Biblia alapján. Ez a helyzetet még nem változtat, de megkönnyíti a túlélést, az életben maradást. Nekünk feladatunk az, hogy kicsiben is meg tudjuk oldani ezeket, és nem szabad nekünk legyinteni, hogy a nagyok ezt majd valahogy elintézik. En bizonyos vagyunk abban, hogy a történelem Ura és irányítója, a mindenható Isten, aki pontosan tudja, hogy most milyen helyzetben vagyunk, egyedül Ő tudja, hogyan alakul ez majd, és mi egyedül Tőle várhatjuk a jobbulást, de

ezt azért nem széken ülve, malmozva kell néznünk, hanem a feladatunkat, amit ránk bízott, becsületesen el kell végezni. Én nagyon bízok az imádság erejében és nekünk ezért állhatatosan imádkoznunk kell, hogy Isten ne bűneink szerint cselekedjen velünk, és ne fizessen nekünk a mi álnokságunk szerint. Ma nagyon nagy szükség van reménységre, én mindenkit nagy szeretettel arra bátorítok, hogy merjünk építeni Isten ígéreteire és legyünk bizonyosak abban, hogy Istennek minden ígérete be fog teljedni.

RÁCZ ERVIN-LAJOS

VÁLTS IRÁNYT! CSERI KÁLMÁN ELŐADÁSAI A KOLOZSVÁRI TEOLÓGIÁN. A budapesti pasaréti gyülekezet nyugalmazott lelképásztora, a kolozsvári FIKE meghívottjaként november 2-tól három napon át tartott előadásorozatot *Válts irányt* címmel a Protestáns Teológiai Intézet dísztermében (Ezt megelőzően, október 31-én, a nagyváradi gyülekezetek közös reformációi istentiszteletén szolgált, a zsúfolásig megtelt újárósi templomban. Megj.: a szerk.). A több szempontból megvilágított alapja a Lk 24,13-36-ból szolt hozzánk.

Az emmausi tanítványok csüggedten bandukolnak hazafele, rágódnak a szomorú valóságban, hogy elvesztették Mesterüket. Mi is sokszor kilátástalanul, elfásulva lépkedünk. Jeruzsálemtől egyre messzebb és messzebb. Isten hiányával a szívünkben. Pedig Jézus ott jön mellettünk, csak magunkba roskadva nem ismerjük fel Őt. Magyarázzuk neki, hogy milyen rettenetes dolgok történtek velünk, pedig a legcsodálatosabb történt meg: az, hogy Ő meghalt és feltámadt, hogy az Atya úgy tekintsen ránk, mint akik meghaltunk a bűnnek, és feltámadtunk Krisztusban új embereként. De amíg nem hívjuk be Jézust az otthonunkba, a szívünkbe, amíg nem Ő az életünk Ura, addig nem láthatjuk a tulajdonképpeni valóságot. Ha pedig felismertük azt, irányt váltunk: visszamegyünk Jeruzsálembe, Isten közelségébe, hirdetjük a Szabadítást, és erősítjük keresztyén testvéreinket.

Cseri Kálmán szavai önvizsgálatra, bűnbánatra, (új)bíró megtérésre buzdítottak, sokak esetében valóban megtörtént az irányváltás. Mindezt hálát adunk Istennek.

Bozsó IMRE LEHEL, Erdélyi IKE

AJÁNLÓ

A presbiteri szolgálatról a világhálón

Egyházkerületünk Presbiteri Szövetségének 2008 márciusában tartott közgyűlésén felvetődött egy honlap létrehozásának a gondolata. Ezen keresztül ugyanis gyorsabban eljutnak a Szövetséggel kapcsolatos információk az érintettekhez, de beszámolók, tudósítások is helyt kapnak rajta.

A kezdeményezést a 2009 márciusában határozat követte, ennek során alulírott vállalta, hogy megszerkeszti, friss adatokkal feltölti a honlapot, magára vállalva az ezzel járó költségeket is.

A 2009 tavaszán elindult internetes oldalt, mintegy 9500 személy látogatta meg a világ minden tájából, ami napi 18 látogatót jelent, többek közt olyan távoli országokból, mint: Szenegál, Ghána, Kína, Indonézia, Egyiptom, Görögország, Nigéria, Brazília, Hong Kong stb.

Honlapunkon a Szövetség munkáját bemutató írások és képek mellett egyházi írások, videók, énekek, történetek is megtalálhatók; valamint a Kánon, a PSZ-alapszabályzat, a választási szabályzat, az egyházkerületünk-höz tartozó egyházközségek címlistája.

Tóth Zsigmond

A honlap által azt szeretnénk elérni, hogy minél szélesebb körben megismertessük munkánkat, hiszen még mindig vannak, akik nem ismerik vagy nem nézik jó szemmel Szövetségünk szolgálatát.

Arra kérjük presbiter testvéreinket, hogy az egyházközségeikben tartott eseményekről, rendezvényekről küldjenek beszámolókat, tudósításokat, amelyeket közzé tehetünk a PSZ honlapján, ezzel is lehetőséget teremtve arra, hogy megismerhetjük nemcsak egymás munkáját, de egymást is.

Presbiteri honlapunk elérhetősége: www.presbiteriszovetseg.gportal.hu.

Beszámolóikat, villámleveleiket (e-mail) a krekpresbiteriszovetseg@gmail.com címre küldhetik.

TÓTH ZSIGMOND

NŐSZÖVETSÉGI TALÁLKOZÓ...

FOLYTATÁS AZ 1. OLDALRÓL

közöttünk a barátság hidját és a mi hitünk cselekedeteinkből váljon nyilvánvalóvá.

Budapesten, egy kormányparti képviselőasszony meghívottjaként, megnéztük az Országházat. A Bethesda Gyermekkórházat a Családszolgálat vezető lelkésze mutatta be. A múltban a Bethesda a Filadelfia Diakonissza Intézet felnőtt kórháza volt, mely a magyar reformátusok legkorábban megalakult (19. sz.), sokoldalú betegápolói, szeretetszolgálati és gyülekezeti munkát végző diakonissza háza volt Budapesten. Jó kapcsolatot tartottak fenn a Kolozsvári Református Kórház és Diakonissza Intézettel. Az 1949/50-es államosításkor elvették, ma ismét egyházi kórház, országos minőségben a második helyen áll. E kórházat missziói lelkület, segítő diakónia, a másokért való hivatásszerű tett, beteg-hozzáértő- orvos-nővér párbeszéde jellemzi.

Eseménydús, sikeres találkozáson okulásunkra szolgált és a testvér-kapcsolatot erősítette a két egyházkerület nőszövetségei között. Elnöknőnk könyveket ajándékozott a kilenc egyházmege képviselőinek. Azt a Jubileumi Évkönyvet, amelyben többek között a Királyhágómelléki Nőszövetség Alapszabályzata is olvasható.

Kérjük az Urísten, hogy áldja és erősítse meg a Hozzá és egymáshoz fűződő kapcsolatainkat.

HETEDIK KÜRTSZÓ

FOLYTATÁS AZ 1. OLDALRÓL

JEZUS CSENDESEN megszólít bennünket, református gyülekezeteinket: „Akarsz-e meggyógyulni?” Azt szeretné, hogy érezzük, Ő nem csak kérdez, de meg is tudja adni számunkra a gyógyulást. Hiszen éppen azért jött erre a világra, hogy nekünk, gondjaink közt sokszor megfáradó embereknek elhozza a szabadulást.

Ő TUDJA a legjobban, mennyire „nincs emberem...”, s milyen csodálatos, Ő maga áll mellénk

és felkínálja a gyógyulást. Az Ő ereje éppen a mi erőtlenségünk által válhat nyilvánvalóvá (2 Kor 12,9a). AKARJUK MEGHALLANI az idei adventben a minket kereső és megszólító krisztusi bátorítást. Kérjük tőle, hogy vegye le rólunk a sokszor pesszimista jövő szemlélet terhét. Merjük elfogadni az élő Krisztusba vetett hit gondok felett is győzedelmeskedő gyógyítását! Így egészen biztosan megváltozik a személyes és gyülekezeti életünk, s miközben hittel és lelkiismeretesen végezzük a reánk bízott feladatokat, felismerjük azt, hogy Ő általunk vigasztal, bátorít, és ad reményteljes jövőt!

Szolgálatunk küldetés

Presbiternek nevezik azokat a nem lelkészi tisztségviselőket, akiket a gyülekezet bizonyos időre megválaszt. A presbitérium a presbiterekből álló testület, amelynek kormányzó, ügyvezető, intéző és fegyelmező feladatai vannak. Olyan idősebb, tapasztalattal rendelkező személyeket választanak, akik jó reménységgel munkálkodnak testületi keretek között az anyaszentegyház javára.

Kálvin János egyházkormányzásról szóló tanítása alapján jött létre a presbitérium, mint a gyülekezet vezető testülete. A magyar református egyházban a 17. században terjedt el. Azóta hatalmas változásokon ment át, nem mindig az eredeti rendeltetése alapján.

A vének tanácsaként működő testület már Mózes idejében jelentkezik az egyiptomi fogságban, majd a pusztai vándorlás során is jelentős szerepük van. Ugyancsak előkelő részük van a zsidó nép kultuszában, a jeruzsálemi templom rendtartásában. Az apostolok erre a hagyományra támaszkodva állítják szolgálatba a gyülekezet munkásait. A korban, tekintélyben, tapasztalatban megbecsült egyének lehetnek előljárók. Manapság is hasonló módon látjuk a presbitereinket, ilyen elvek alapján választjuk őket, és az elvárásaink is ilyen tulajdonságokhoz kötődnek.

A presbiter megnevezés már jelentésében is hordozza, hogy olyan előljáró, aki a vezetés kegyelmi ajándékát birtokolja, amit nem vesztett el eltelt évtizedek után sem, sőt tekintélye és tapasztalata erősödött általa. Az ilyen tisztségviselő tiszteletnek örvend. Ezt a tiszteletet viszont akkor tudja megtartani, ha a kegyelmi ajándékot nemcsak belső lelki kincséül hordozza, hanem engedi ezt a kincset kijelölésébe. Ennek legbiztosabb jele a másik ember tisztelete. Aki megtiszteli a másikat, az örvendhet tiszteletnek.

A presbiter megnevezés jelentéstartalma arra is figyelmeztet, hogy a tisztségviselő követei, küldötti feladatokat lát el. Világosan értelmezhetjük, hogy a presbiter nemcsak előkelő helyen ül előljáró, hanem gyülekezetének nagykövete, körzetének kapcsolatteremtője, aki hozza, viszi elsősorban az evangéliumot, de minden mást, amivel építi munkatársával a gyülekezetet. Olyan követ, aki nem fúj egy követ az egyház ellenségével, és küldetésével mindig a legfőbb küldőt követi.

(...) A mai presbitériumok feladata, hogy a gyülekezetek közösségében kiválasszák a tiszteletnek örvendő, és másokat is tisztelni tudó nagyköveteiket, akik szorgalmasan korukat, tapasztalatukat, hitüket egyetlen célirányba fordítják, és fáradhatatlanul szolgálják Krisztust, a boldogabb református egyház épülésére.

Ezzel a biztatással üdvözlöm a Királyhágómelléki Református Egyházkerület Presbiteri Szövetségének szép és jövőbe tekintő honlapját.

CSÜRY ISTVÁN püspök

ADVENTI ÚTKÉSZÍTÉS

FOLYTATÁS A 2. OLDALRÓL

napok ismételt visszatérésének vágya, hanem cselekvés, merő aktivitás. Ezt a cselekvést, szüntelen tevékenységet mind a próféta, mind Keresztelő János útkészítésnek nevezzi: „Készítétek az Úrnak útját!” (És 40,3 és Mt 3,3). Az adventi útkészítésnek kettős iránya van: Isten felé és embertársaink irányába.

Utát készíteni? Nem csak nehéz, de szinte lehetetlen feladat nemcsak fizikai, de lelki értelemben egyaránt. A „pusztában” pedig különösképpen az! Itt a szakértelem nem elég, az anyagi befektetés sem, minden emberi erőfeszítés hiabavaló. Istenhez menni, az emberi élet mélységeiből, az embertárhoz közeledni, amikor” óh, jaj, az út lélektől lélekig” nagyon messze van? Ez volt a helyzet a próféta korában is, a fogság idején, Keresztelő János is az akkori „egyház” lelki sivárságában ezt kéri kortársaitól. Istennek azonban minden lehetséges: megteheti, hogy adventi „útépítőkké” avasson bennünket!

Isten útjának megépítése a bűnbánat által lehetséges, ami az adventi előkészület első tevékenysége: az útkészítésnek Istenhez vezető iránya. A bűnbánatban érezzük meg Istennek közelségét, aki hamarabb jött hozzánk mielőtt mi elindultunk volna. A bűnbánatban azért találhatjuk meg Őt, mert előbb keresett meg minket. A bűnbánat azoknak a torlaszoknak emberi módon való elhárítása, amelyeket éppen mi emeltünk, s ezzel lehetetlenné vált a közlekedésünk. Ez ama „ösvény-egyengetés”, amiről ugyan csak a próféta beszél. Keresztelő János megterésre hívja kortársait, irányváltoztatásra: elfordulni mindattól, ami nem Isten szerint való az ember életében, és „odafordulni” a kegyelem Atyjához. Erről a nagy változásról szól a bűnbánó imádkozó, amikor „tiszt szívet” kér Istenétől (Zsolt 51,12), és ezzel

élete újjá teremtését kéri. A bűnbánat emberi „teljesítmény” ugyan, de mindig visszhang a bűnbocsátó kegyelemre, boldog elindulás a kitárt atyai ház ajtaja felé. Adventben arra az elcsendesedésre van szükségünk, amely gyermeki imádságunkkal megállítja velünk Isten útját, hogy mi is hazatalálhassunk.

Az embertárhoz vezető út lényegében készen van. Felajánlott, nekünk szóló készséggel az apostoli intés szerint: „És ezen felül még egy kiváltképpen való utat mutatok néktek” (1Kor 12,26). Ez a legfőbb, igazán járható út: a szeretet útja. Erről tesz bizonyosságot Pál apostol, amikor megírja a szeretet himnuszát (1Kor 13). Embertársaim irányába akkor leszek adventi útépítő, ha a szeretet ösvényére lépek, ezen az úton járok és minden cselekedetem a szeretet jegyében történik! Isten a szeretet útján érkezett hozzánk adventkor. Szeretete győzedelmeskedett a bűn és a halál felett, az újteremtés is Krisztus áldozatos szeretetében történt. A szeretet lett a Világ Orvossága! Mi is, és a mindenkor ember csak a szeretet útján találhatja meg embertársát, szűnhet meg dermesztő magánya, és alakulhat ki az igazi emberi közösség, amelyben a szív és a lélek egysége érvényesül mindenki örvendezésére. Ekkor láthatjuk meg mindig, nem csak ebben az adventben, hogy a szeretet a legnagyobb hatalom! Megmaradó értéke van a hitnek, a reménységnek, a szeretetnek - eme három között azonban a legnagyobb: a szeretet!

Istenünk legyen irtalmas hozzánk jelenkorunkban: az idegpróbák sorozatában, emberségünket vizsgáló kritikus helyzetekben, hitünk valódiságát mérő tüzes kemencékben, hogy adventi útkészítők lehessünk a szeretet útján járva, gyógyító balsamot hozva a szenvedő ember sebére! Igen, mert a teremtett világ sóvárogva várja Isten fiainak megjelenését (Róm 8,10).

AJÁNLÓ

Honlap a szatmári reformátusoknak

Célunk, hogy úgy fényljek a mi világosságunk, hogy lássák az emberek a mi jócselekedeteinket és dicsőítsék a mi mennyei Atyánkat.

A Refszatmár.eu református honlap, de nem csak reformátusok számára. Stílusosan reformáció ünnepén indult el, az Úr 2010. esztendejében. A reformátorok egyik öröksége a semper reformata elv, ami azt jelenti, hogy az egyházat, életünket állandóan reformálni kell. Szükség van a deformálódás miatt újra és újra arra, hogy az ember a dolgait, az életét, a gondolatait, a hitét – mindent – karbantartsa, időnként felújítsa, rendszeresen tisztogassa, vagyis az eredeti rendeltetésének megfelelő állapotba hozza. És ez érvényes az Istenről való tanításra, az egyházi gyakorlatra, a hívő emberek életére.

A reformáció állandó megújulást jelent. Igenis református módszer az, hogy a legmodernebb kommunikációs eszközökön keresztül is szólni kívánunk az emberekhez és tolmácsoljuk azt, amit mi is úgy kaptunk, az Igét. Luther Márton 95 tételének terjesztését is az, akkor nemrég újra felfedezett nyomda segítette.

A Szatmári Református Egyházmegye-ből híreket, eseményeket lehet majd itt olvasni. Arra a megyére összpontosítunk itt, amely a magyar reformáció egyik ősfészke volt. Mintegy 60 ezer református jegyezti Szatmár megyében. Sajnos nagyon sokan elfeledkeznek ezek közül arról, hogy vasárnaponként őket is hívogatják a templomharangok. Mi tagadás, ez a honlap egy megerősített harangszó is akar lenni. Akit csak lehet, el szeretnénk érni és üzeni neki azt, hogy soha nincs egyedül, Isten Őt is szereti annyira, hogy egyszülött Fiát adta érte, kész megkegyelmezni neki, hogyha mindezt hittel elfogadja.

Euangelion görögül azt jelenti: örömhír, evangélium. Igen, öröm! Sokan azt hiszik, hogy a hit komor, szomorú, szabályokkal teli életmódhoz vezet. Pedig nem. Igaz ugyan, hogy Isten rendet szeretne életünkben, de mindezt a mi javunkra akarja. Jézus azt mondja, hogy Ő azért jött erre a világra, hogy a mi örömünk teljes legyen. Ezzel az örök örömmel tudunk mi túllátni bajainkon, ez az evangélium szól hozzánk minden helyzetből: „Úgy szeretete Isten e világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta, hogyha valaki hisz Ő benne el ne vesszen, hanem örök élete legyen” Áldassék ezért az Ő háromszoros szent neve! Ámen!

RÁCZ ERVIN-LAJOS

(Rovatunkban legközelebb az Aradi Egyházmegye honlapját ismertetjük. A szerk.)

DERŰS PERCEK

Kun Béla háza

Híres és tudós professzora volt a Debreceni Református Kollégiumnak, majd 1914 után az egyetem jogi karának Kun Béla egyházjogász. Jelentős szerepet játszott a közéletben. Számos szakkönyvet írt, de újságcikkeinek sincs se szeri, se száma. Évekig szerkesztett egyházi hetilapot.

Amikor 1919. április 23-án Debrecen meg szállták a román csapatok, a városi szállásmesteri hivatal tisztviselőjével román szállásmester tiszt járta a várost a csapatok elszállásolása végett. A tisztneknek jómódú polgárházaknál kerestek szállást. Így érkeztek Kun Béla professzor házába. A román tiszt megszemlélte a házat és lefoglalta az általa kiszemelt szobákat és felírta, hogy hány

tisztet szállásos el oda. A végén megkérdezte, hogy kié ez a ház?

- Kun Béláé - hangzott a válasz.

A román tisztnek tágra nyílt a szeme, elakadt a szava, összecsapta az iratait és szó nélkül távozott. Egyetlen román tisztet sem szállásoltak oda. A Tanácsköztársaság legtöbbet emlegetett, azonos nevű vezetőjével tévesztette össze a szállásmester Kun Béla professzort, ezért nem mert senkit sem szállásolni a házába. A következő időkben annyi inzultus érte a professzort, mivel sokan azt hitték, hogy azonos a népbiztossal, hogy végül felvette a „szentpéteri” előnevet és attól kezdve Szentpéteri Kun Bélaként szerepelt.

CSOHÁNY JÁNOS

Király Lajos batizi lelkész köszöntötte a szoboravatató résztvevőit

BATIZI ANDRÁS SZOBROT AVATTAK. Kétnapos rendezvény keretében avatták fel a Batizon született reformátor szobrát, október 30-31-én. Ezt megelőzően, az ünnepi istentiszteleten Csúry István püspök hirdette igét, majd Kovács Sándor esperes, Csehi Árpád megyei tanácselnök, Király Lajos házigazda-lelkész köszöntötte a zsúfolásig telt templomban jelenlévőket.

Ünnepi beszédet mondott dr. Buzogány Dezső kolozsvári teológiai professzor, aki felvázolta Batizi András életútját: a reformátor 1510 körül született Batizon, majd az 1540-es években Wittenbergben tanult, utána tokaji prédikátor lett. Beszéltek még: Szilágyi Máttyás, Magyarország kolozsvári főkonzulja, dr. Varga Attila, a Királyhágómelléki Egyházkerület új főgondnoka, Bondics Miklós, a Batizi András Kulturális Egyesület elnöke.

A szoboravatási ünnepséget megelőző napon Batizi András tevékenységét és korát felidéző szimpóziumot tartottak a szülőfalu református templomában. (Szatmár.ro)

BIBLIAISMERETI VETÉLKEDŐ HADADON. Interaktív istentisztelettel kezdődött a hadadi Dégenfeld-kastélyban a Nagykárolyi Egyházmegye bibliaismereti vetélkedője, amelyet Balogh Enikő egyházmegyei katechetikai szakelőadó tartott. Az egyházmegye 33 egyházközségének tizenegy gyülekezetéből (Irinny, Lele, Magyarcsaholy, Kismajtény, Tasnád, Kaplony, Érendréd, Tasnádszarvad, Krasznamihályfalva, Hadad és Nagykároly-Belváros) összesen 76 fiatal nevezett a versenyre, őket három korcsoportra osztották a szervezők. A vetélkedő végén valamennyien részvételi oklevélben részesültek, de külön díjazták a korcsoportok legjobbjait is.

A legkisebbek között első helyezést ért el a mihályfalviak „Ördögösök” csapata, másodikok lettek a tasnádi „Isten Félők”, míg a harmadik helyezést a kismajtényi „Királykobrák” csoportja szerezte meg. Az 5-8. osztályosok között az endrédi „Csak csajok” csapata bizonyult a legjobbnak, a második helyet a lelei „Reménysugarak”, míg a harmadikat az irinyi „N.M.E.K.” csapata szerezte meg.

A legnagyobbak között a leleiek „Ében-Házéer” csapata lett a győztes, ők képviselik majd az egyházmegyét az egyházkerületi szintű bibliaismereti vetélkedőn. A második helyezett a szarvadiak „Pillangók” csapata, a harmadik helyezett pedig a kismajtényiak „Szitakötők” csoportja lett.

IFJ. KOSZTA ENDRE

BEREKFÜRDŐ: KÁLVINCSILLAG-KIÉRTÉKELŐ SZAKMAI TANÁCSKOZÁS. A Kálvincsillag magazin próbaszámának kiértékelése volt a Berekfürdőn tartott, október 28-i tanácskozás kiemelt témája. A Magyar Református Egyház 136 oldalas lapja a reformációra jelent meg. A magazin célja a református identitásunk megerősítése, bárhol is éljünk a Kárpát-medencében – mondta Fekete Károly felelős szerkesztő, aki a lap létrejöttéhez vezető folyamatot is ismertette. A kiadvány már a világhálón (www.majus22.org) is olvasható.

A megbeszélésen arról is szó esett, milyen gyakorisággal érdemes megjelentetni a kiadványt a jövőben. A kérdésben, egyházi újságírók ajánlásának figyelembe vételével a Generális Konvent Elnöksége dönt.

F. T.

KÁRPÁT-MEDENCEI REFORMÁTUS RÁDIÓTANÁCS ALAKULT. A testület célkitűzése közös rádióstratégia kidolgozása. Az október 20-án Mályiban tartott alakuló ülésen a Kárpát-medencei egyházkerületek delegáltjai, a református rádiók munkatársai és az Emission Alapítvány képviselői vettek részt.

A megalakult testület célja, hogy az egyházkerületek kommunikációjához, missziói szolgálathoz felületet teremtsen – mondta a találkozóon Tarackózi Gerzson, programért felelős koordinátor. A helyi stúdiók, az egyháztestek igényeinek és lehetőségeinek megfelelően, műsoraikkal, hírszolgáltatás-

sal, megjelenési felülettel segítik a kerületek missziói szolgálatát.

RÁCOK ANDRÁS

MEGÚJULT A TASNÁDSZÁNTÓI TEMPLOMKÜLSŐ. Két éven át tartó áldozatos munkálkodás révén megújult a tasnádszántói templom külseje. „2008 decemberében, Lukács Sándor főgondnok javaslatára a presbitérium egyöntetűen úgy határozott, hogy templomunk külsejét teljes egészében felújítjuk” – számolt be Barabás Attila helyi lelképásztor. „Szeptember elején hozzálátunk a felújításhoz” – fejtette ki a tiszteletes, hozzátéve, hogy az állami támogatás még a torony és a templomhajó tetőzetének rendbetételéhez sem volt elegendő. „Ha Deák Gyula agrármérnök nem adományozott volna 7.000 lejt, nem tudtuk volna kifizetni a szatmárnémeti alpinista csoport által elvégzett munkákat” – fogalmazott a lelkész. 2009 decemberében a presbitérium úgy határozott, hogy minden egyházfenn tartó személytől 100 lejt adományt kér, hogy a templom teljes egészében megújulhasson. „A templomkülső teljes rehabilitációja mintegy 30 ezer lejünkbe került” – zárta beszámolóját a lelkész.

K. E.

REFORMÁTUS SZOCIÁLIS KÖZPONT LÉTESÜL NAGYKÁROLYBAN. A Nagykároly-Belvárosi Református Egyházközség nemrég egy közel másfél millió lej értékű pályázatot nyert meg, melynek köszönhetően gyülekezeti termüket szociális központtá alakíthatják. A központ működtetésére vonatkozóan Nagykároly város önkormányzata és a református egyházközség együttműködési szerződést dolgoztak ki. Ennek értelmében a szociális tevékenységekhez szükséges kiadásokat, valamint a központ közüzemi számláit (a víz, a gáz, a villanyáram, és a működtetéshez szükséges egyéb költségeket) teljes egészében az önkormányzat fogja fizetni – mondta Kovács Jenő polgármester, az Egyházközség főgondnoka.

K. E.

IDÉZŐJEL

„A misszió egyházunknak nem egyik területe a sok közül, hanem egy állapot, amiben benne vagyunk, vagy nem. Ettől vagyunk egyház. De ha nem vagyunk benne igazán, akkor csak egy klubtevékenységet folytatunk, és nem különbözünk egy focicsapattól. A misszió az életünk, a szolgálatunk lényegének kell lennie.”

MOLNÁR ÁRPAD

Harangszó

A Királyhágómelléki Református Egyházkerület Gyülekezeti Lapja
ISSN 1221 - 8323
Megjelenik kéthetente. Ára 1,50 lej.

Felelős szerkesztő: Fábiny Tibor. Szerkesztőségi titkár – olvasószerkesztő: Babes Arday Erika. Tördelőszerkesztő: Kraftsikné Petrikó Ildikó. Külmunkatársak: Balázsné Kiss Csilla, dr. Csohány János, Kupán Árpád, Ifj. Koszta Endre, Orbán Levente, Tóth Zsigmond. Szerkesztőség és levélcím: Harangszó, 410001, Oradea (Nagyvárad), str. Moscovici (Szilágyi Dezső u.) nr. 14. Tel.: 0259/416-067. E-mail: harangszo@yahoo.com. Honlap: www.kiralyhagomellek.ro, http://harangszo.blogspot.com
A terjesztés a lelkési hivatalokon keresztül történik. A lapban megjelent cikkek nem feltétlenül a szerkesztőség álláspontját tükrözik. Kéziratot nem örvünk meg és nem küldünk vissza.
Készült a Királyhágómelléki Református Egyházkerület Szenci Kertész Ábrahám nyomdájában. Felelős vezető: Wagner Erik.